

Jézus utolsó napjai

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 26:1-19, 36-46, 51-75; Lukács 12:48;
1Korintus 5:7

„Mindnyájan megbotránkoztok bennem ezen az éjszakán...” (Mt 26:31, RÚF).

Ebben a tanulmányban Jézus a földi élete végső, a keresztfához vezető szakaszába lépett. A föld, de még inkább az egész világegyetem kezdett szembenézni a teremtés történetének legdöntőbb eseményével. Számos fontos mondánivaló levezethető azokból az eseményekből, amelyeket a héten átnézünk, de hadd fókuszáljunk most csak az egyikre: a szabadságra és a szabad akaratra! Figyeljük meg, hogy különböző emberek hogyan éltek a szabadság nagy és drága ajándékával! Figyeljük meg, hogyan származtak meghatározó, akár az örökkévalóságra is kiható következmények abból, ahogyan ki-ki a szabadságával élt!

Mindenkinek – Péternek, Júdásnak és az asszonynak az alabástrom szelencével – meg kellett hoznia a maga döntését. A legfontosabb azonban, hogy Jézusnak is döntéseket kellett hoznia, ezek között a legnagyobbat, hogy vállalja-e a keresztet, még ha emberi természete ágált is ez ellen. *„Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te”* (Mt 26:39, RÚF).

A helyzet ironiája elképesztő: visszaéltünk a szabad akarat ajándékával, és ez volt az, ami miatt várt Jézusra a pillanat, amelyben *szabad akaratával* élve arról kellett döntenie, hogy megmentsen-e bennünket a pusztulástól, amit a szabad akaratunkkal való visszaélés hozna ránk máskülönben.

AKI „JÓ DOLGOT CSELEKEDETT”

A mostani tanulmánnyal Jézus utolsó földi napjaihoz érkezünk. Még el kell jutnia a keresztre, fel kell támadnia és meg kell mutatnia magát a maga teljességében a világ megfeszített és feltámadt Megváltójaként. Azonban, bármennyire szerettek kortárs követői Jézust, akármennyire becsülték is, még nagyon sok mindent kellett megtanulniuk arról, ki is Ő valójában és mit fog tenni értük. Visszatekintve, a Biblia egészének, benne Pál meghatározó magyarázatainak az ismeretében a felkent Jézusról, mi már sokkal többet tudunk arról, mit tett Jézus értünk, mint azok, akiknek az idejében mindez történt.

Mindezek ismeretében olvassuk el Mt 26:1-16 verseit! Mi a jelentősége a drága ajándéknak? Mit kellene megtanulnunk belőle magunkra nézve a Jézus és köztünk lévő kapcsolatról?

Figyeljük meg, miként helyezi Máté Jézus fejének megkenését (ami valószínűleg a dicsőséges bevonulás előtt történt) a megöléséhez vezető, egyre kiteljesedő cselekménysorozatba. Miközben népéből egyesek azt tervezgették, hogyan ártsanak neki, ez az asszony, akinek egy „*alabástromtartóban drága olaja*” (7. vers, RÚF) volt, határtalan szeretetét és imádatát árasztotta rá.

Amíg a tanítványok bosszankodtak, hogy mire volt jó ez a pazarlás, Jézus elmondta: az asszony jó dolgot tett. Bár túlságosan nagyvonalúnak látszódhat egy külső szemlélő előtt, tettével az asszony valójában Krisztus iránti érzéseinek a mélységét mutatta be. Miközben valószínűleg semmit sem tudott arról, ami bekövetkezik, és mindez mit jelent a világ számára, eleget értett meg ahhoz, hogy tudja, sokat köszönhet Jézusnak; ezért sokat is akart visszaadni. Még az is lehet, hogy hallotta a szavakat: „*Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak*” (Lk 12:48, RÚF). Mindeközben a tanítványok, akik egyértelműen sokkal többet láttak Jézus cselekedeteiből, mint ez az asszony, teljesen félreérették a történeteket. „A balzsam az adományozó túlszorduló szívének jelképe volt. Külső kiabrázólása annak a szeretetnek, amelyet addig tápláltak a mennyei patakok, amíg túl nem csordult. És Mária cselekedete, amit a tanítványok pazarlásnak mondtak, ezerszer megismétli önmagát mások fogékony szívében” (Ellen G. White megjegyzése, *The SDA Bible Commentary*. 5. köt., 1101. o.).

Mi a helyes válasz arra, amit Jézus értünk tett? Mit kellene mondania erről ennek a történetnek? Felhasználva szabad akaratunkat, milyen „jó dolgot cselekedhetünk” Jézusért, válaszként arra, amit kaptunk tőle?

AZ ÚJ SZÖVETSÉG

Olvassuk el Mt 26:17-19 verseit! Mi a jelentősége annak, hogy mindez húsvét idején történt? Lásd még 2Móz 12:1-17; 1Kor 5:7!

A mózesi történet természetesen a megváltás, a szabadulás története; amit Isten tesz azokért, akik önmagukért ezt nem tudnák megtenni. Mennyire találó ez az előkép arra, amit Jézus nem sokkal ezután megtett értünk!

Olvassuk el Mt 26:26-29 verseit! Mit mondott Jézus a tanítványainak? Mit jelentenek a szavai számunkra ma?

Jézus bemutatta a húsvét mélyebb értelmét. Az Egyiptomból való szabadulás csodálatos kiabrázolója volt Isten hatalmának és fennhatóságának, azonban ennek hatása csak korlátozottan érvényes. Ez nem az a megszabadítás volt, amelyre a zsidóknak vagy akár bármelyikünknek valójában szüksége van. Nekünk csak a Jézusban való megváltás, az örök élet a megoldás. *„Így tehát új szövetség közbenjárója lett Krisztus, mert meghalt az első szövetség alatt elkövetett bűnök váltságáért, hogy az elhivottak elnyerjék az örökkévaló örökség ígéretét”* (Zsid 9:15, RÚF).

Jézus megmutatta a bor és a kenyér igazi jelentését; ezek a jegyek mind az Ő kereszthalálára mutattak. Tehát az áttaláldozatokkal ellentétben, amelyek előre mutattak Jézus halálára, az úrvacsorában való részvétel visszamutat arra. A jelképek így minden esetben Jézusra mutatnak a kereszten. Ennek ellenére a keresztre feszítés nem a történet végét jelenti. Amikor Jézus arról beszélt a tanítványoknak, hogy nem iszik újra a szőlőtő gyümölcséből addig a napig, *„amelyen majd újat iszom veletek Atyám országában”* (Mt 26:29, RÚF), ezzel a jövő felé, a visszajövetelére és azon túl terelte a tekinteteket.

Gondolkodjunk el Jézus szavain, amelyek szerint nem iszik addig a szőlőtő gyümölcséből, amíg az Atya országában együtt nem leszünk vele! Mit mond el ez számunkra a Jézus és a közöttünk lévő bensőséges kapcsolatról? Hogyan élhetjük át a vele való kapcsolat ilyen szorosságát ma?

A GECSEMÁNÉ-KERTBEN

Húsvét hetében a papok bárányok ezreit mutatták be áldozatként a templomban, amely a hegy tetején, a Kidron völgye felől vezető út végén helyezkedett el. A bárányok vérét az oltárra öntötték, ahonnan egy csatorna vezette le azt egy patakocskába, amely átszelte a Kidron völgyét. Az események idején a bárányok vére akár egészen vörösre festhette a patak vizét. Jézusnak és a tanítványoknak a vérvörös vízen kellett átkelniük a Gecsemáné-kertbe menet.

Olvaszuk el Mt 26:36-46 verseit! Miért volt olyan nehéz Jézus számára a Gecsemáné-kerti tapasztalat? Mi történt valójában?

Nem a fizikai haláltól félt a Megváltó, amikor azért könyörgött, hogy múljék el tőle a pohár. Az a pohár, amely borzalommal töltötte el, az Istentől való elszakadás volt. Jézus tudta, hogy ha bűnné lesz értünk, ha vállalja a halált helyettünk, magára kell vennie Isten bűnnel szembeni haragját. El kell szakadnia Atyjától. Isten szent törvényének megsértése olyan súlyos tett volt, amiért csak a vétkes halála jelenthetett engesztelést. Jézus akkor jött el, amikor elérkezett az ideje, hogy meghaljon helyettünk, és így nekünk ne kelljen meghalni.

„Krisztus, amikor maga előtt látta az összeütközés minden lehetséges következményét, akkor a lelke megtelt rettegéssel, mert tudta, hogy esetleges veresége az Istentől való elválasztását jelentené számára. Sátán azt sugallta az Úrnak, hogy ha vállalja a kezeséget a bűnös világért, akkor örökre elszakad Istentől; ezáltal azonosulna a Sátán királyságával, és soha többé nem lehetne közösségben Istennel... Elérkezett a rettenetes pillanat. Az a pillanat, amelynek el kellett döntenie a világ sorsát. Az emberiség sorsa még függőben volt. Krisztus még most is megtagadhatta volna a bűnös emberi nemzetségért meghatározott és elrendelt pohár kiívását. Még nem volt túl késő. Jézus még letörölhette volna orcájáról a véres verejtékcseppeket, és hagyhatta volna, hogy az emberek vesszenek el bűneikben. Azt mondhatta volna: A bűnös hadd kapja meg bűnéért büntetését, én pedig visszamegyek az én Atyámhoz. Vajon Isten Fia kiüssza-e a megaláztatás és haláltusa keserű poharát? Vajon az ártatlan elszenvedi-e a bűn átkának a következményét, hogy megmentse a bűnöst” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 592., 596. o.)?

Miként kellene hatással lennie életünk minden részére annak, amit Jézus hajlandó volt felvállalni és megtenni értünk, különösen, ha mások megsegítéséről volt szó? Hogyan ábrázolódhatna ki még jobban az életünkben a jézusi jellem?

JÚDÁS ELADJA A LELKÉT

Milyen szomorú Júdás története! Ha még az utolsó jeruzsálemi út előtt meghal, a szent történelem legtiszteltebb hősei között lehetne. Templomokat neveztek volna el róla. Ehelyett a neve örökre összeforrt az árulással és a hűtlenséggel.

Olvassuk el Lk 22:3 és Jn 6:70 verseit! Hogyan segítenek ezek a részek megmagyarázni Júdás tetteit?

Természetesen könnyű Júdás tetteiért Sátánt vádolni, de mindez felvet egy kérdést. Minek kellett volna történnie, hogy a gonosz ne vihesse el Júdást az árulásig? Ugyanakkor tudjuk, hogy Sátán Pétert is meg akarta szerezni (Lk 22:31). Egy különbség azonban biztosan van a két ember között, mégpedig, hogy Júdás nem adta át magát teljesen az Úrnak; voltak még olyan bűnei, amelyekhez ragaszkodott, jellemhibák, amelyek lehetővé tették Sátánnak, hogy megkaparintsa őt, és elvégeztesse vele, amit végül megtett. Mindez egy újabb fontos következménye a szabad választás képességének.

Olvassuk el Mt 26:47-50 és 27:1-10 verseit! Milyen leckéket kellene megtanulnunk Júdás szomorú történetéből?

Mt 26:47-50 verseiben láthatjuk, amint Júdás egy csapat katonát vezet (kb. 600 főt), papokkal és a nép véneivel egyetemben. Milyen elképesztő erő mutatkozik itt meg Júdásban! Amikor az ember olyasmivel rendelkezik, amire másoknak nagy szüksége van, roppant erővel bír, ahogy Júdás is ekkor. Mindez jól működik, legalábbis addig, amíg az ember meg nem teszi, amit várnak tőle. Azonban, ha csak arra kell valaki, hogy mások megkapják, amit akarnak, amikor végül eléri a céljukat, tovább nincs rá szükségük. Csak órák kérdése és Júdás egyedül maradt, nem volt semmije. Egy másik fontos dologra is rámutat a történet, amit Júdás elveszített a lelkén túl. Harminc ezüstpénz? Mai áron számolva körülbelül akkora összeg, mint amit egy ember 1-4 hónap alatt keres (dollarban - *a fordító megjegyzése*), az ezüst aktuális árfolyamától függően. Ám ha mondjuk az összeg tízszeresére vagy akár százszorosára rúgott volna, akkor is, mibe került ez neki! A történet szerint végül azt is elveszítette. Egy petákot sem élvezhetett az egészéből; ehelyett az egész összeget azoknak a lábaihoz szórta, akik korábban neki adták. Kiemelkedő példa ez arra, hogy végeredményben mennyire haszontalan minden, ami eltávolít Jézustól, minden, ami a lelkünk elvesztéséhez vezet, mint Júdás esetében a pénz. Olyan közel volt Júdás az örök élethez, és végül mégis eldobott magától mindent a semmiért!

PÉTER MEGTAGADJA JÉZUST

Jézus előre látta, hogy Júdás a szabad akaratával visszaélve elárulja Őt. Ez egy példa a sok közül a Bibliában, amely azt mutatja, hogy bár Isten mindig előre tudja, hogyan fogunk dönteni, sohasem sérti a döntési szabadságunkat. Jézus nemcsak Júdás árulásáról tudott előre, de arról is, hogy Péter minden hősökéde ellenére a kritikus pillanatban megfutamodik majd és megtagadja Őt.

Olvassuk el Mt 26:51-75 verseit! Vajon miért tagadta meg Péter Jézust?

Sokszor elintézzük a kérdést annyival, hogy Péter egyszerűen azért tagadta meg Jézust, mert félt. Miközben (Jn 18:10 szerint) neki volt egyedül bátorsága ahhoz, hogy kardot rántson a római katonák ellen. Péter volt egyedül hajlandó kilépni a többiek közül, büszkeségtől fűtve - amíg Jézus megálljt nem parancsolt neki. Akkor mi változott meg Péterben e rövid idő alatt, attól a pillanattól, hogy a kardját suhogtatta, addig, amikor már azt is letagadta, hogy ismeri Jézust? Miért mondta, hogy „nem ismerem ezt az embert” (Mt 26:72, RÚF)?

Elképzelhető, hogy rájött: tényleg nem ismeri jól azt az Embert. Nem tudta, hogy valójában miért is jött, mit is jelent a letartóztatása. Így amikor pánik lett úrrá rajta, azt is letagadta, hogy ismeri Őt. Talán már akkor megtagadta a Megváltót, amikor rájött, hogy nem érti, mit tesz Jézus. Feladta, amikor azt *gondolta*, hogy Jézus feladta.

Péter még mindig sokkal inkább abban hitt, amit ő gondolt, minthogy hitét maradéktalanul Jézusba fektette volna, hiába látta a sok csodajele; mindannak ellenére, hogy egyébként határozottan meggyőződött Jézus Messiás voltáról (Mt 16:16). Péter példája tanulság számunkra, hogy a világ összes csodája és jele sem tart meg az istenhitben, amíg a szívünket teljesen alá nem vetjük Őneki.

Lukács beszámolójában, amikor Péter harmadszor tagadja le, hogy ő is egy Jézus tanítványai közül, „megfordult az Úr, és rátekintett” (Lk 22:61, RÚF). Az itt előforduló szót (*emblepo*) használja az Ige akkor is, amikor első találkozásukkor Jézus mélyen Péter lelkébe tekintett (lásd Jn 1:42). Milyen reményt nyerhetünk a magunk számára mindebből, hogy Isten akkor is szeret bennünket, amikor elbukunk?

7TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

1959-ben két gengszter tört be egy kansasi család otthonába, megölte a szülőket és két tinédzserkorú gyermeküket. Ezek után, mielőtt még megtalálták volna a gyilkosokat a meggyilkolt apa fivére a következő levelet írta a helyi lapba: „Rengeteg harag van ebben a közösségben. Nemezszer hallottam magam is, hogy ha egyszer elkapják ezt az embert, a legközelebbi fára kellene felhúzni. Ne engedjünk az érzelmeinknek! A gatzett megtörtént, de egy másik élet elvétele ezen már mit sem változtat. Inkább bocsássunk meg, ahogy Isten is megbocsát nekünk! Nem helyes gyűlöletet táplálni a szívünkben. A bűnözőnek, aki ezt tette, bizonyára nem lesz könnyű együtt élni önmagával. Csak akkor nyerhet békét a lelkében, ha Istenhez fordul bűnbocsánatért. Ne állítsunk akadályokat ennek az útjába, hanem imádkozzunk, hátha ő is megtalálja a lelki békéjét” (Truman Capote: *In Cold Blood*. New York, 2013, Modern Library, 124. o.). Félretéve a halálbüntetéssel kapcsolatban felvetődő egyéb kérdéseket, a levélben annak a kegyelemnek a nem mindennapi kifejezését találjuk, amelyet Krisztus ajánl fel mindannyiunknak. Pétert még megbocsáthatatlan bűne után sem tagadta meg Krisztus, hanem megbocsátott neki, és megbízta a lelkek megmentésének munkájával. „Péter éppen most jelentette ki, hogy nem is ismeri Jézust, de most keserű fájdalommal rájött, hogy Ura milyen jól ismerte őt, és hogy szívében milyen pontosan elolvasta azokat a hamisságokat, amelyekről jószerével ő maga sem tudott, mert ismeretlenek maradtak számára” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 616. o.). Jézus tudta, mi lakik Péterben, még mielőtt Péter rájött volna; ahogy azt is tudta, mit fog tenni a tanítványa, mielőtt Péter tudta volna. Kegyelme és szeretete mégis töretlen maradt, annak ellenére, hogy önmagán kívül Péter senkit sem hibáztathatott cselekedeteiért. Amikor olyanokkal van dolgunk, akik hasonló hibákat követnek el, igen fontos, hogy kegyelmet gyakoroljunk, ahogy magunk is szeretnénk az ő helyükben kegyelmet kapni.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. „Minden megtérési történet – írja C. S. Lewis – egy-egy áldott kudarc története”. Mit jelent ez? Miként tapasztaltuk az életben a „vesztéséget”? Mit veszítettünk és mit nyertünk?
2. A Gecsemáné-kertben Jézus azt kérte, hogy múltjék el tőle az a bizonyos pohár, de csak akkor, „ha lehetséges”. Mi mást jelenthetne ez, minthogy az emberiség megmentéséhez Jézusnak fel kellett adnia az életét? Miért? Miért volt feltétlenül szükséges Jézusnak, a bűnöket magára vevő Megváltónak a halála? A nagy küzdelem ismeretében miért nem lehetett más útja Istennek a bűn problémája megoldására?

TÚRMEZEI ERZSÉBET: AMERRE MOST JÁR

Annyi szívben felébred valami
hívogató vágy: útra kelni egyszer.
Járni, amerre Jézus lába járt.
Látni a Golgotát látó szemekkel.
Hallgatni az olajfák suttogó
beszédét... azt a titkos, bús beszédet.
A szent helyen, hol imádkozva vérzett,
belenézni a holdas éjszakába.
Ellátogatni kis Betániába,
mindenüvé, amerre elhaladt.
És lélekben királlyá gazdagodni
a szent, ezer emlékű út alatt.

Nekem ez a vágy idegen maradt.
Más volt a vágyam: Nőtt... növekedett...
lett belőle sóvárgás, akarat,
követelés: egyedül arra menni,
amerre Jézus lába most halad.

Nem von a régi csodák földje.
Új csodák életföldje vár.
Feltámadást, erőt ujjongva hirdet
a százvirágba zsendülő határ.
S az élő Krisztus feltámadva jár.
Magyar nyomort gyógyít. Édestestvérem
vak szemét nyitja színre, fényre meg.
S bár útait szememmel el nem érem,
a lelkemen sejtésük átremeg.

Mért mennék messze, idegen vidékre
keresni, földi útja merre vitt?
Most akarom a lépteit követni:
az élő Krisztusnak élő lépteit.